

Évközi 32. vasárnap – 2011. november 6.

A szél és a víz versenyre keltek egymással, melyikük az erősebb.

- Próbáljuk ki az erőnket ezen a nagy kövön itt – mondta a szél, a völgykatlant elzáró hatalmas sziklára mutatva.

- Legyen – mondta a víz.

A szél nekiveselkedett, összeszedte minden erejét, s hatalmas fuvallattal próbálta odébb gördíteni a sziklát. Azonban csak a port tudta lefújni a tetejéről: maga a szikla meg sem mozdult. A víz ekkor apró kis patakocská képeben kezdett folyni a szikla körül, s lassan körülnyaldosta. A szél hangos kacagásban tört ki. – Na hiszen! Ha én minden erőmmel sem voltam képes megmoccantani ezt a nagy követ, nemhogy eltüntetni az útból, akkor majd épp ennek a jelentéktelen kis vízerecskének sikerülne! A patak azonban nem törődött a gúnyolódásával, továbbra is játékosan körülcsobogta a sziklát. Teltek az évek, évtizedek, majd évszázadok. A szikla mind kisebbre és kisebbre kopott: a végén már csak apró kavics maradt belőle, melyet a patak játszva tudott hátára venni és tovarepíteni.

Az okosság és a balgaság ellentétpárja a 10 szűz példabeszédében olyan aspektusban jelenik meg, ami mit sem veszített aktualitásából az elmúlt kétezer év során. Az evangélium azokat nevezi balgáknak, akik csak a jelenben akarnak ragyogni, tündökölni. Csakis itt, most, azonnal akarják élvezni az életből, ami szerintük élvezhető, kifacsarni a mindennapokból azt a boldogságot, amit ők annak tartanak, a jövővel pedig nem törődnek. Távlati cél, egész életükön átragyogó vonzás nincs, ezért nem törődnek azzal sem, mi mindent áldoznak fel a pillanat oltárán, elvesztegetve ezzel az igazi értékek elérésének lehetőségét. Okosnak nevezi azonban Jézus azokat, akik nem csak a pillanatot akarják megélni, akik egy örökkévalóságon keresztül akarnak fényleni, ezért felkészülnek a jövőre, különösen is a végső nagy találkozásra, számonkérésre.

Mennyire jellemző, hogy már a földi élet tekintetében is csak az orráig lát az emberek többsége! A párkapcsolatait a mai fiatalok többsége úgy éli meg, hogy mire odajutna, hogy az Egyetlent, az Igazít megtalálja, már régen nincs mit adnia neki. Nem tudja semmivel kifejezni, hogy tényleg ő lenne az egyetlen, az igazi, ezért nem is lesz más, csak egy a sok közül. Hányan és hányan tékozzolják el szűkös vagy akár bőséges anyagi javaikat gyakorlatilag felesleges dolgokra, ami valóban csak a pillanatnyi, felszínes ragyogást szolgálja. Amikor pedig valóban komoly szükség lép fel az életükben, vagy mások szorulnának lényegesen a segítségükre, akkor nincs hová nyúlni. Sokan nem vállalnak gyermeket, vagy legalábbis több gyermeket, hogy a jelenlegi viszonylagos jólétet, kényelmet ne veszélyeztessék. Néhány évtized múlva pedig Szociális Otthonok szűkös, túlszűfolt szobáskáiban kötnek ki, minden jóléttől és kényelemtől távol. Kétségbeejtő a jövő kilátásait tekintve az az értelmetlen pazarlás is, amit a természet kincsei, energiatartalékai terén művel a mai társadalom embere.

Igen, sajnós az evilági élet komolyabb, jelentősebb értékeit is feláldozzák sokan a jelen pillanat ragyogásának, élvezetének oltárán, nem is beszélve az örök életről, az örök boldogság távlatáról! A példabeszédben szereplő okos szüzeknek szintén ég a lámpájuk: vagyis ők is megélik a jelen pillanatot, ők is értékelik a jelenben azt, ami valóban értékes. Azonban a jövőre is gondolnak, várják az életük igazi beteljesülését, készülnek az Istennel való találkozásra. A balgák azok, akik szinte semmire sem tudnak várni, kellőképpen felkészülni, akik mindent azonnal akarnak elérni, birtokolni, elfogyasztani. Az okosak azonban gyűjtögetik az „olajat”, amely mind a földi életben, mind egy örök életen át képes megtartani bennük a világosságot. Gyűjtögetik az örök élet kincseit: vagyis időt szánnak az imádságra, az Istennel való kapcsolat ápolására, valamint az önzetlen szeretetből fakadó jótettekre. Ezek a pillanatnak élő ember számára értelmetlen dolgok, látszólag semmi gyakorlati hasznuk nincs. Hosszú távon mégis ezek teszik már itt a földön is értékessé, boldoggá az életüket. A halál után pedig csakis így találhatják nyitva azt a bizonyos kaput, amely az örök lakomára vezet.